

Sommes Glasgow

L'UULL

NUM 18

OLOT, 19 DE OCTUBRE DE 1912

TARDOR I

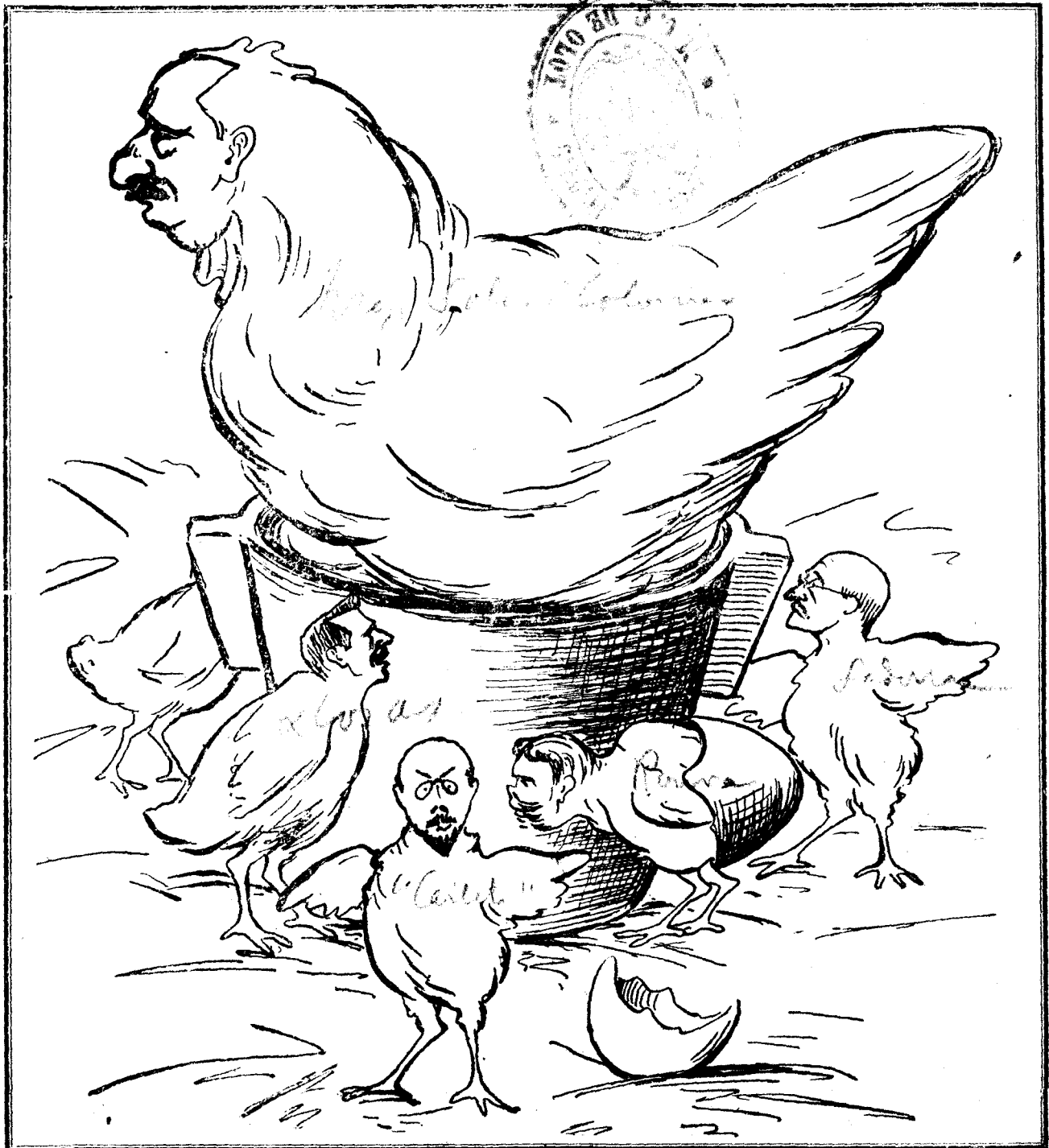
No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SI SCRIPCO:

Provincies. 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

LA LLOCA D'OLOT

Faig tots els papers de l'auca,
nets y bruts, l'ofici ho diu;

quán de Suplent no convé ferne,
me las pico a Sant Feliu.

La gran paradoxa

Ja'n soms de pesats! perquè, no sabeu quina'n portém de cap, al escriure altre vegada aquestes ratlles tant llegides y rellegides per tots els homes civilisats? Casi, casi vos ho podeu pensar; barallarnos ab el portabrám de les ànimes polsoses, ab el *católico semanario* que'n aquesta vall de llágrimas es conegut per un mot qu'es tot una fenomenal paradoxa: *El Deber*.

Ens dirán algúns:—Pera barallarse han d'esser dos, quán menys.—Y es vritat, no ho podém negar; puig el xarruc setmanari, no voldrá defensarse pera poguer acabar ab tota tranquil·litat els pocs dies que d'existencia li quedan; no fos cas que ab l'impetu qu'hem agafat precipitessim la seva desitjada mort. Aixó seria una taca que no la podria borrar ni la benzina dels anys ni les grapes de les bogaderes que l'escriuen. Ca, barret! ell, veient que's inevitable el seu últim badall, com els romans gladiadors, vol adoptar una postura honrosa, una postura plena de gallardia, devant dels que li fan la caritat de llegir-lo.

Més a tots ens intriga sapiguer, com s'ho farà pera quedar bé; perque estém segurs que aixó de l'honra es un vestit que no sab de quina manera ha de posarsel, y la gallardia es una senyora jove, molt maca y ben feta que no te ganes de perdre temps mimant a la vellesa ni d'embrutirse la fina pell ab la vava que rajja de la boca verinosa d'*El Deber* desgraciat.

Doncs, com morirá, el pobre setmanari? A pesar de la nostra gran sabiduria, no ho sabém ni tenim desitjos de sapiguerho. Que mori de la manera que vulgui, pró que mori; aixó es lo que convé.

En el paragraf escrit en primer lloc, hem dit que'l titol qu'encapsala al periódic de la vergonyosa *gent de bé*, era tot una fenomenal paradoxa. En efecte: la santa paraula *deber*, suposa y entranya la idea de la noble obligació, un sacrifici contra les passións del odi, la intriga y la mentida, una gran diligencia pera defensar al humil, corretjir bonament al que va errat, y apaibagar les penes que rajjan de la desgracia.

Es aquesta l'obra que ha portat a cap el verdós setmanari que ostenta orgullosament el titolet *El Deber*, com si fós una marca de infalibilitat? Cuanta feyna hagueren tingut les criatures redactores, si haguessin seguit la norma que les hi senyala la capsalera y'l pompós subtítol que, a modo de muletilla, diu: *setmanari d'acció católica*; quants mals de caps! Es més bonic, més noble y positiu y sobretot *més católic*, el favoritisme pels seus amics y la crudeltat pels que com ell no pensan.

Hi ha algú dels seus partidaris que li convé pels seus interessos particulars, una obra, un acte que causarà greus perjudicis a n'els demés? El *católic* confrare desplega el seu negre mantell y abrigant a llur favorescut, patrocina la seva gana, fins a deixar-lo completament satisfet. Que'ls altres cridan? *bueno*; que no diuen res? les serioses *persones* deberistes, fregantse les mans de satisfacció, fan la gran barrila dintre l'antre del carrer de Sant Rafel.

Quant se tracta, en cambi, du'n enemic que no vol subjectarse a l'autoritat dels seus irrisoris manaments, ah! allavors apelan a les xurriaques de la fam, a la vava de l'insult y, valguentse del bisturi de la mentida, al descrdít y a la deshonra, en nom del pare, del fill y de la seva panxa.

Veyeula aquí, la missió sacrossanta d' *El Deber*! Per aixó deiem que la paraula que tantes vegades gasten en lletres de motllo, comparada ab la seves obres, es una verdadera y fenomenal paradoxa.

PENSAMENTS D'UNA PENSADORA

QUE TÉ MOLTA RAHÓ

«Acción heroica es aquella que es útil y generosa, y que sin embargo no la exige *El Deber*.»

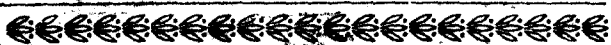
MME. DE GENLIS.

LA VIDA DEL «CÍRCULO OLOTENSE»

II

Desitjosos de proporcionar a nostra nombrosa clientela, una estoneta de *solaz esparcimiento*, no reparém en medis ni sacrificis pera continuar la publicació d'una serie d'articles, que, sobre la vida íntima del *Casino*, comensárem en la setmana que irremissiblement ens acaba d'abandonar.

Es vritat que aquets articles podrian titolarse

«Acadèmia del ben parlar», com era la nostra primera intenció, empró causes fortuites y del tot aghenes a la *lliure* voluntat—que no'ns convé ara esmentar—, ens obligan a continuar ab el títol que ja haveu llegit a dalt de totes aquestes ratlles.

En el primer article publicat, referent al mateix tema, ens ocupàrem superficialment de la penya dels *leguleyos* y de les taules de *dómino*, detinentnos d'un modo especial en un dels puntals més fermes de l'aristocratica societat. Avui, continuant els nostres acreditats *vistassos*, podríam parlar d'aquells que, sentats en les marmórees taules y entre glopada y glopada de café, llegeixen els diaris de cada día, enterantse de la política palpitant y de lo que diu el poble, empró com que'ls tals son els més pacífics, no'ns ve de gust dirne res més.

Socis hi ha que, al arribar, se'n van de dret a la *sala de las tapetes verdes*, y allí, com si treballessin pera guanyarse les alimentícies garrofes, fan el *burro*, el *tresillo* o be la modesta *malilla*. En la rodona y sabia taula dels burros, s'hi ouen unes converses que realment justifiquen el títol del qu'hem parlat. Un dia es l'obés Manxa que, al dir *passo* després de mirarse les cartes, explica episodis de l'anada a París o del seu viatge de nuvi. Quán era a la *ville lumiere*, diu que al veure la «Torre Eiffel», va exclamar:—Aixó es la *torre Fei?* ab una p.x.r.d. la destrompassaria—; un catalá que per allí la vora estava, oportunament li observá:—Mestre, be la feu prou llarga!—Un altre dia, fa'l *gasto* un respectable senyor de carrera, el qual té'l *prurito* de sapiguer parlar en castellá; aixis ens ho va demostrar una vegada, parlant de quan se posava la roba d'estiu:—*Yo, siempre por la Virgen del Cármen, me coloco de verano*—; al fer una entrada'n el joc, diu: *Me hago!*—; quán te dubtes, demana aclaracions en aquesta forma:—*A mi me gusta siempre ir claro*—; y a Madrid, va posar aquet problema lingüístic a dos indígenes:—*Haber si saben decir: setse jutjes menjén fetxe d'un penjat*—, y no sapiguentho els madrilenys, ell, sense encomanarse a Deu ni a ningú, ab el seu peculiar *gracejo* y diligència, ho tradueix d'aquesta manera:—*Dieziseis jueces comen hígado de un... penjado*—. Per aixó diu que li deien *el catalán andalúz*.

GRAN XEFLIS DE DESAGRAVIS

En la acreditada Fonda del Noy, ens sentarem, dijous va fer vuit dies, en una taula que tenia la forma d'una *ferradura*, trentaun caps calents, presidits pel Rey de la Festa gastronómica-literaria, el nom del qual trindrém l'honor d'insertar quán ens dongui la punyeflera gana.

La tarja del *menú* que's repartí a cada comensál, avans d'alimentarse, deia lo qu'aneu a llegir, tant si vos rota com si no.

Suculentíssim sopar, qu'uns quants amics dedican a l'fred Dorca, en desagravi dels fastigosos insults que li dirigí un indecent setmanari de Barcelona.

MENÚ

Entreteniments, Arròs a la valenciana, Costelles a la milanesa, Conill de bosc ab patates, Llús gratat, Pollastre rostít, Mantecaus, Fruites, Dolços, Xampany y... Bon profit.

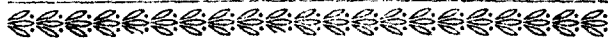
Hi ha la data y'l peu d'impremta.

Després de llegir aquets noms dels menjars, segurament que tindreu salivere, y una gran carpanta; empró si vos diguessim que'l plat millor va esser la xerínola ab raves fregits y salsa calenta, diríam la primera vritat que ha sortit en aquet saragater setmanari.

L'hermós menjador, semblava una fàbrica de *juerga* continua, sobretot quan els innombrables oradors abusaven alegrement de la paraula, brindant, xerrant y cantant, fins que ens decidirem a anar a l'«Industria», en quina societat hi saborejarem el café pera facilitar la nostre estimada digestió. Sortirem després tots plegats dirigintnos cap al democràtic «Café de Olot» (a) *La Fraternal*, y allá vinga beure, tocar el piano, cantar y ballar tangos y garrotins, per l'hermosa y caxondíssima parella del senyor Pascual y'l senyoret Juli, grans y célebres *corridos* que feren les delícies de l'atipada concorrencia en l'art inimitable de la peluda cama.

Més tart, ens dispersarem pels cantóns que cada hu va volguer, anantsen quisquins a fer l'acostumada visita a les senyoretetes dels tres castells que fortifiquen a la ciutat, y quedantnos cinc de nosaltres, els més seriosos quan les circumstancies ho exigeixen, pera continuar la serietat en l'elegant mansió del *Niño Jesús*, ahont abocarem innumeresè copes de Xerés y aspirarem la blavosa fumerola dels débils y daurats cigarres egipcis.

Els rellotjes indiscrets, tocaren les tres. Aném a clapar? Aném y demá será un altre dia.

EN ELS SOTANS DE CAFÉ NOVETATS

El client:—Garçon, vol fer el favor d'una cer-vesa pilsen?

* *En Tumeu.—Ara, li baixarán desseguida.*

Fundador de la Fonda del Noy

ULLADES DE LA SETMANA

El Deber l'altre dia donava l'interessant y confortadora noticia, de que els pagesos de la rodalia s'havian entusiasmats vivament ab els jocs que l'«Olot Deportivo» ens ha introduit. En vista de aixó, sabem per conducte extraoficial, que la referida societat está organisant una serie de mitins en els pobles y masies de la comarca, pera inculcar una verdadera afició al deport a tots els hereus y pubilles. Aquets mitins no sols seran orals, sino també practics, en el sentit de que'ls mitinistes faran ballarins devant de l'honrada pagesia, a fi de demostrar els beneficis que a la salut reportant. Pel primer de la serie, que segurament tindrà lloc a Co-cl-ou, ja's fan gestions pera que hi prenguin part D. Pío Freixa, D. Juan José Caminals y un corpulentíssim vicari.

L'Exelentíssim Senyor President del Consell de ministres, va oferir un premi a la persona que ab els seus actes ó influencia, facilités la terminació de la marejadora vaga carrilaire. Nosaltres estém plenament convenuts que s'ha fet mereixedor de la recompensa presidencial, cert individu del pacífic, pacífic y sempre pacífic cos de Somatents, per la valentia que tingué de situarse y xalarsela en l'estrategic Santuari de Nostra Senyora de la Salut.

Molt boniqueta 'ns resultá la *Mexicana*...? del Teatre principal, molt be la seva fina punteria, superioríssimes les variades formes ab que apuntaba; empró lo que no'ns va agradar fou lo ben cebat tirador consentintli que recorregués pales y butaques, sollicitant pistrincs del concorrents, mediant l'entrega de uns cartrons que semblaven la portada d'un romanso de cinc céntims la dotzena. Pels sis rals que'ns va costar a cada hu aquella postalota be'ns podia correspondre ab un oscul de la clase ordinaria. Ja veu que no som exigents.

Tenim entés que'n Manel del Pont, a hores d'are ja casat, está serrant ab tota la devoció y entusiasme de que's capás.

Avant y sempre avant, que no vai a recular.

Encara que no'ns agrada fer propaganda per cap empresa d'espectacles públics, sens que'ns dongui *pase* y butaca, trenquem gustosament aquesta mala costum, pera encomiar els fillits que's projectan en el «Cine Parroquial», establert en la grandiosa Iglesia de Sant Esteve.

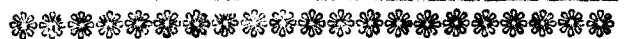
Reverent senyor Arxiprest, després d'adresarli la més sincera enhorabona dels nois de L'ULL, li preguém encarescudament qu'estableixi una experta policia eclesiástica, pera que vetlli y deslliuri d'ultratjes a la santa y bona Moral, molt estimada senyora nostra. Ja sab V. que'ls cinemas tenen mala fama.

Les persones pertanyents al genre masculí, acabém de rebre un dels disgustos més inmensos que no esperavem sufrir en la nostre pecadora vida. Figúrinse que'ns han donat la trista noticia de que dugues senyoretetes angelicals, germanes de una senyora casada que ha tingut el gust de llegir les seves gracies incitants en la célebre *Galeria*, han estat en uns claustres mongils. Com ho farém pera rescabarnos d'aquesta desgracia? Decididament hauríem de sollicitar socors.

El Deber—miracle seria que no'n tornessim a parlar—ja'ns parlava la setmana passada de cabres y de la cigala. Després dirá si'ls *próxims directores d'Olot* son aixó o lo de més enllá, que soms uns indecents y una deshonra en la ciutat. Avciam si are que ja soms *els directors y amos* a la vegada, l'haurém de posar en el catálec dels periódics de la mala prempsa.

Y alló que dius de la corrida de beneficencia, tu ja sabs que no més soms organitzadors de les que a tu't doném. Ab aixó a callar desseguida.

No volém empéndreles aquesta setmana, contra'ls *ilustrats* concejals que han tingut la gran pensada de disposar la actual colocació de les barraques de la fira, perque si aixís ho fessim potser ens les treurien y no podriam arrambarnos ab les xicotes que's passeigen pel mitj d'aquell extrany y estretíssim laberinte. Pro que no descansi la talentassa comissió de Governació, que, la setmana propera, ja sabrá lo que's *canela*.

CORRESPONDENCIA

Carmeta.—V. deu ser molt guapeta, pro també es massa tafanera.

He dicho—Per lo que'ns conta, per la lletra y per la firma, que's lo que'ns va agradar més, suposém que's una nena; pro, vaja, no'ns ha convenut.

Cabrafiga.—No'ns expliqui res de Banyolas que no ho volém saber. ¿Vol més creu que la que tenim ab el Xato?